

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/67/2024
Identifikačné číslo spisu:	6120407250
Dátum vydania rozhodnutia:	12.11.2024
Meno a priezvisko:	Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:6120407250.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Q. P., narodeného XX. T. XXXX, Ž., K.O. XA, zastúpeného advokátskou kanceláriou Vojčík & Partners, s.r.o., Košice - mestská časť Juh, Rázusova 13, proti žalovanej obchodnej spoločnosti STANDING SLOVAKIA, s.r.o., Žilina, Tajovského 3, IČO: 44 130 741, o zaplatenie 3 900 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 27C/2/2021, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 23. novembra 2023 sp. zn. 10Co/90/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobcu o d m i e t a.

Žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) napadnutým rozsudkom podľa § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) potvrdil (výrok I.) rozsudok Okresného súdu Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“, alebo „prvoinštančný súd“) zo dňa 22. septembra 2022, č. k. 27C/2/2021-265, vo výroku I. v časti týkajúcej sa uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi 600 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 600 eur od 18. augusta 2020 do zaplatenia, všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; vo zvyšnej časti výroku I. rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu o zaplatenie 3 300 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3 300 eur od 18. augusta 2020 do zaplatenia zamietol (výrok II.); žalovanej voči žalobcovi priznal podľa pomeru úspechu a neúspechu tej ktorej strany nárok na náhradu trov konania v rozsahu 69,24 % v zmysle § 396 ods. 1, 2, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP (výrok III.).

1.1. V dôvodoch rozhodnutia súd prvej inštancie k skutkovej stránke sporu uviedol, že dňa 30. mája 2019 uzavreli sporové strany zmluvu o nájme bytu, pričom nájomný vzťah skončil po dohode zmluvných strán dňa 30. apríla 2020. V zmysle nájomnej zmluvy zaplatil žalobca žalovanej návratnú zálohovú platbu, tzv. depozit vo výške 3 900 eur a žalovaná sa zaviazala tento (depozit) vrátiť do jedného mesiaca od ukončenia nájmu, najneskôr do 45 dní. Žalovaná si ale svoju povinnosť nesplnila, z

ktorého dôvodu sa žalobca v zmysle žaloby domáhal vrátenia uvedených finančných prostriedkov. Žalovaná sa v spore bránila započítacím prejavom, keď tvrdila, že má voči žalobcovi jednak nárok na zmluvnú pokutu vo výške trojnásobku mesačného nájomného, t. j. v sume 3 300 eur a taktiež jej voči žalobcovi patrí nárok na úhradu sumy 692,95 eura v súvislosti s vykonaním drobných opráv a čistením bytu.

1.2. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní konštatoval, že zmluvný vzťah sporových strán má spotrebiteľský charakter, preto individuálne dojednanie zmluvnej pokuty malo byť preukázané zo strany prenajímateľa - žalovanej. E-mailová komunikácia pred uzavretím zmluvy a pripomienky zástupcu žalobcu nie sú dôkazom, že žalobca nemal skutočný záujem, aby dojednanie o zmluvnej pokute bolo zmenené oproti návrhu zmluvy. V danom prípade bola síce zmluva daná na pripomienkovanie žalobcovi, ale žalovaná pripomienku neakceptovala a spotrebiteľovi - žalobcovi nebolo umožnené zmeniť obsah zmluvnej podmienky. Mal možnosť túto prijať a uzavrieť zmluvu, alebo neprijať návrh zmluvy a zmluvu neuzavrieť. Na základe uvedeného súd prvej inštancie nepovažoval zmluvnú podmienku za individuálne dojednanie, preto sa následne zaoberal, či dotknuté ustanovenie spĺňa kritéria neprijateľnosti, ako na to poukazoval žalobca. V tejto spojitosti dospel k záveru, že zmluvná podmienka týkajúca sa zmluvnej pokuty podľa zmluvy o nájme zo dňa 30. mája 2019 je neplatná. Inak povedané mal za to, že zmluvné dojednanie uvedené v čl. III bod 3.2 písm. a) zmluvy o nájme zo dňa 30. mája 2019 je neprijateľná zmluvná podmienka podľa § 53 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), a teda ide o neplatnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Vychádzal z toho, že táto podmienka zakladá hrubý nepomer vo vzájomných právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa a nerešpektuje vôľu a oprávnené záujmy spotrebiteľa, ale na druhej strane umožňuje dodávateľovi, aby presadzoval svoje ekonomické záujmy; zmluva je hrubo nevyvážená. Dojednaná zmluvná pokuta je jednostranná a sankcionuje porušenie záväzku viazanosti zo strany nájomcu, a to aj v prípade dohody na návrh nájomcu pred uplynutím doby nájmu; porušenie povinností prenajímateľa takto sankcionované nie je. Za problematickú považoval súd prvej inštancie aj výšku zmluvnej pokuty v sume 3 300 eur, keďže išlo o paušálnu sumu bez ohľadu na časové obdobie, kedy malo dôjsť k porušeniu záväzku viazanosti zo strany žalobcu ako nájomcu, v porovnaní s tým, kedy sa nájom mal skončiť podľa dohodnutej doby. Ďalej prvoinštančný súd argumentoval, že pokiaľ ide o započítací prejav žalovanej týkajúci sa úhrady za drobné opravy a čistenie bytu vo výške 692,95 eura, žalovaná okrem faktúr nepredložila žiadne dôkazy na preukázanie existencie danej pohľadávky. Žalovaná sa navyše nároku na zaplatenie úhrady za upratovanie a drobné opravy voči žalobcovi domáhala v spore vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 41Csp/84/2020, pričom jej žaloba bola zamietnutá. Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že nevznikla pohľadávka žalovanej na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 3 300 eur, ktorú žiadala započítať oproti návratnej zálohovej platbe, tzv. depozitu vo výške 3 900 eur. Vzhľadom na to, že táto pohľadávka neexistuje, tak nemohlo dôjsť ani k platnému započítaniu tak, ako žiadala žalovaná. Pri rozhodovaní o trovách konania postupoval súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi ako úspešnej strane priznal náhradu trov v rozsahu 100 % .

2. Odvolací súd po zopakovaní dokazovania na odvolacom pojednávaní (§ 385 ods. 1 CSP) rozsudok súdu prvej inštancie sčasti ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil (výrok I.) a sčasti podľa § 388 CSP zmenil tak, ako je uvedené v bode 1. tohto rozhodnutia; žalovanej voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 69,24 %.

2.1. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žalobca si podanou žalobou uplatnil nárok na vrátenie tzv. depozitu v sume 3 900 eur zloženého na základe nájomnej zmluvy uzavretej medzi sporovými stranami dňa 30. mája 2019. Jeho zloženie bolo nesporné. Obranou žalovanej bol započítací prejav, z ktorého vyplynulo vynaloženie finančných prostriedkov na čistenie, resp. opravy v prenajatom byte v celkovej sume 819 eur a uplatnenie nároku na zmluvnú pokutu v sume 3 300 eur z dôvodu porušenia záväzku viazanosti žalobcu. Z nájomnej zmluvy (článok 4.9) uzavretej medzi sporovými stranami vyplynula povinnosť nájomcu (žalobcu) zložiť do troch pracovných dní návratovú zálohovú platbu (depozit) vo výške 3-násobku mesačného nájomného a služieb spojených s nájomom (energie) dohodnutých podľa bodu 4.1 a 4.2 tejto zmluvy, t. j. 3 900 eur. Z rovnakého článku zmluvy vyplýva povinnosť žalovanej

vrátiť uvedený depozit žalobcovi do jedného mesiaca od ukončenia nájmu a po vyúčtovaní všetkých poplatkov spojených s užívaním bytu, najneskôr však do 45 dní od ukončenia nájmu. Z depozitu bol prenajímateľ oprávnený odpočítať pohľadávky a ich príslušenstvo a nároky na náhradu škody, ako aj zmluvné pokuty, ktoré vznikli v zmysle zmluvy alebo zákona. Doba nájmu bola medzi stranami sporu stanovená od 01. júla 2019 do 30. júna 2021 (článok 3.1. zmluvy) s tým, že v prípade ukončenia nájmu na návrh nájomcu pred uplynutím doby nájmu vznikol prenajímateľovi nárok na zmluvnú pokutu vo výške 3-násobku mesačného nájmu [článok 3.2 písm. a) zmluvy]. Výška nájmu predstavovala 1 100 eur (článok 4.1 zmluvy).

2.2. Právny vzťah sporových strán aj odvolací súd vyhodnotil ako spotrebiteľský, z čoho vyplynula neprípustnosť neprijateľných zmluvných podmienok; jednou z výnimiek z tohto pravidla je individuálne dojednanie takých podmienok (§ 53 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka). Skúmanie individuálnosti dohody o zmluvnej pokute formulovanej v nájomnej zmluve bolo kľúčové z hľadiska prípustnosti obrany žalovanej, ktorá žiadala zmluvnú pokutu započítať oproti nároku žalobcu na vrátenie depozitu.

2.3. Žalovaná v spore akcentovala individuálnosť uzavretej nájomnej zmluvy, k čomu odkázala na predložené dôkazy v podobe e-mailovej komunikácie zachytávajúcej správy týkajúcej sa navrhovaného znenia nájomnej zmluvy. Bolo zjavné, že žalovaná odoslala vtedajšej asistentke/hovorkyni žalobcu (p. B.) e-mail s návrhom nájomnej zmluvy s možnosťou jej opráv a dopĺňania (e-mail zo dňa 27. mája 2019). V rámci pojednávania odvolacieho súdu bolo doplnené „vysvetlenie“ postavenia p. B. a to tak, že išlo o zamestnankyňu zamestnávateľa žalobcu určenú („zazmluvnenú“) na vybavovanie/zabezpečovanie potrebných záležitostí týkajúcich sa žalobcu ako cudzieho štátneho príslušníka. Na uvedenú správu reagovala spomínaná asistentka odoslaním komentovanej zmluvy, pričom uviedla, že „je tam aj pár komentárov od našich právnikov, ale väčšina je skôr pre nás nepodstatná“ (e-mail zo dňa 28. mája 2019).

2.4. Odvolací súd ďalej pokračoval, že zákon bližšie nešpecifikuje kritériá pre označenie podmienky ako individuálne dojednanej. V ustanovení § 53 ods. 2 Občiansky zákonník „len“ uvádza, že za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Daná regulácia fakticky ukazuje na všadeprítomnú prax dodávateľov, ktorí predkladajú spotrebiteľom zmluvy (úverové, o poskytovaní telekomunikačných služieb a pod.), v prípade ktorých je v zásade vylúčený akýkoľvek individuálny prístup. Skúmanie individuálnosti zmluvy (zmluvnej podmienky) je skutkovou otázkou a je dôkazným bremenom dodávateľa preukázať, že zmluvná podmienka mala takúto povahu.

2.5. Po zopakovaní dokazovania v potrebnom rozsahu (osobitne e-mailovej komunikácie sporových/zmluvných strán a textu pripomienkovanej zmluvy) odvolací súd dospel k záveru, že žalobcovi bol v posudzovanej veci predložený koncept nájomnej zmluvy s možnosťou reagovať naň, čo sa aj stalo - asistentka žalobcu odoslala žalovanej zmluvu s príslušnými opravami či komentármi. Strany okrem toho zhodne uviedli, že išlo o viacnásobnú komunikáciu, ktorá trvala dlhšie. Bolo teda úplne zjavné, že žalovaná komunikovala so žalobcom individuálne, zmluva mu bola predložená s reálnou možnosťou pripomienok. Žalobca zmluvu komentoval, korigoval a túto žalovanej odoslal. Či boli niektoré pripomienky akceptované a iné nie, nebolo z hľadiska skúmania existencie rokovania o obsahu zmluvy relevantné. Rovnako nebolo možné považovať za akokoľvek významné, že išlo len o e-mailové rokovanie. Podstatné bolo, že žalovaná ako dodávateľ vytvorila žalobcovi individuálny priestor na modifikáciu obsahu zmluvy a išlo o skutočnú možnosť pozmeniť obsah zmluvy. Individuálnosť kontraktáčného procesu automaticky neznamená, že (tá-ktorá) zmluvná podmienka nevyhnutne aj zmenená musí byť. Preukázanie individuálnych rokovaní o nájomnej zmluve (a teda aj o zmluvnej podmienke v podobe zmluvnej pokuty za porušenie záväzku viazanosti) následne znamenalo presun dôkazného bremena na preukázanie opaku na žalobcu, ktorý však v tomto smere neponúkol v spore žiadne relevantné dôkazy. Odvolací súd preto uzatváral, že pokiaľ bola dohoda o zmluvnej pokute individuálne dojednaná, potom jej neprijateľnosť v zmysle kritérií vyjadrených v § 53 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka, nebolo možné posudzovať. Ukončením nájomného vzťahu dohodou pred

uplynutím pôvodne dohodnutej doby nájmu došlo k naplneniu hypotézy pravidla podľa článku III. ods. 3.2 nájomnej zmluvy, v dôsledku čoho vzniklo žalovanej ako prenajímateľovi právo žiadať zmluvnú pokutu v sume 3 300 eur, preto bol jeho započítací prejav posúdený ako opodstatnený. Neobstojí ani argumentácia žalobcu o neprípustnom sankcionovaní „dovoleného/dojednaného správania“. Odhliadnuc od už konštatovanej (určujúcej) skutočnosti, že sa jednalo o individuálne dojednanie, platí, že (práve a len) zmluvné strany si predmetnú "formu" porušenia záväzku viazanosti výslovne dohodli. Inými slovami, zmluva síce predpokladala/umožňovala, že možno dohodou ukončiť nájomný vzťah predčasne, súčasne/bezprostredne však tá istá zmluva zakotvovala za takéto konanie sankciu. Žaloba bola preto v uvedenej časti nedôvodná, z ktorého dôvodu odvolací súd napadnutý prvoinštančný rozsudok v časti výroku I. zmenil tak, že žalobu o zaplatenie sumy 3 300 eur s príslušenstvom zamietol.

2.6. Napokon pokiaľ sa týka nákladov na čistenie a opravy v byte, na ktorých vykonanie bol povinný žalobca, žalovaná v spore produkovala dôkazy v podobe faktúr a tvrdení o tom, že si žalobca svoje povinnosti zabezpečiť drobné opravy a bežnú údržbu predmetu nájmu nesplnil. Nárok žalovanej na úhradu faktúr, ktoré predložila v konaní, bol navyše predmetom sporu vedeného na Okresnom súde Žilina, ktoré bolo právoplatne skončené zamietnutím žaloby. Odvolací súd uzatváral, že ak bol rovnaký nárok žalovanej predmetom posudzovania v inom súdnom konaní, uvedená otázka je na základe zásady res iudicata uzavretá a nie je možné závery vyslovené v skoršom konaní akokoľvek revidovať. Z tohto pohľadu mal za to, že obrana žalovanej v podobe jednostranného započítania uvedených nákladov nebola opodstatnená, a preto rozhodnutie súdu prvej inštancie vo zvyšnej časti (týkajúcej sa zaplatenia sumy 600 eur s príslušným úrokom z omeškania) potvrdil, pričom v podrobnostiach odkázal aj na závery vyjadrené v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie (konkrétne bod 35.).

3. Proti uvedenému rozsudku podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, pretože (odvolací) súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a ďalej tiež z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP majúci za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

3.1. Bližšie vytýkanú vadu zmätočnosti žalobca videl v „nepochopení“ zisteného skutkového stavu odvolacím súdom, ako aj vzájomných práv a povinností účastníkov vyplývajúcich im zo zmluvy o nájme bytu. Závery, ku ktorým odvolací súd dospel dovolateľ označil za nesprávne, arbitrárne a nezohľadňujúce špecifickosť posudzovaného prípadu. Zdôraznil, že email z 27. mája 2019 od pani B., asistentky žalobcu, v ktorom uviedla, že „je tam aj pár komentárov od našich právnikov, ale väčšina je skôr pre nás nepodstatná“, neznamena, že predmetná nájomná zmluva bola individuálne dojednaná (vrátane jej ustanovení o zmluvnej pokute), nakoľko tieto pripomienky neboli zo strany žalovanej akceptované, a teda žalobca nemal reálnu možnosť ovplyvniť znenie nájomnej zmluvy. V danom prípade rozhodujúca právna otázka spočíva v tom, či bola zmluvná pokuta dojednaná individuálne alebo nie. Z odôvodnení a právnych záverov odvolacieho súdu vyplýva, že považoval ustanovenie o zmluvnej pokute za individuálne dojednané, avšak uvedené riadne nezdôvodnil a arbitrárne sa priklonil k tvrdeniam žalovanej. Právna relevancia a sila dôkazov predložených a tvrdných žalobcom a žalovanou bola prinajmenšom rovnaká, pričom odvolací súd nevykonal žiadny krok smerujúci k zaobstaraniu ďalších podporných dôkazov, ale naopak, arbitrárne a bez dostatočných dôkazov sa priklonil k tvrdeniam žalovanej. Za ďalšie odvolací súd sa nezaoberal účinne námietkami žalobcu, čo možno považovať za nesprávny procesný postup súdu, ktorým sa žalobcovi znemožnila realizácia procesných práv, ktoré mali slúžiť na ochranu a obranu jeho záujmov. Napokon napadnutým rozhodnutím došlo k nesprávnej aplikácii právneho predpisu (Občianskeho zákonníka) všeobecným súdom ako aj k ústavne neakceptovateľnému hodnoteniu dôkazu (emailu od pani B. zo dňa 27. mája 2019).

3.2. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolateľ namietal nesprávne právne posúdenie. Za otázku (rozhodujúcu), ktorá nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená označil, „či a za akých podmienok je možné považovať ustanovenie v spotrebiteľskej zmluve za individuálne dojednané, v prípade, ak prebehla nejaká vzájomná komunikácia, ktorá však táto komunikácia nevyústila do zmeny obsahu zmluvy, a teda pripomienky spotrebiteľa neboli dodávateľom

akceptované" a tiež „či je možné považovať za správny názor odvolacieho súdu, podľa ktorého individuálnosť kontraktáčného procesu automaticky neznamená, že (tá-ktorá) zmluvná podmienka nevyhnutne aj zmenená musí byť a to v prípade, kedy spotrebiteľ mal záujem túto zmluvnú podmienku zmeniť". Táto otázka, respektíve tieto otázky, neboli v rámci rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyriešené. Žalobca vyjadril názor, že samotná „akože možnosť" ovplyvniť obsah zmluvy - tým, že spotrebiteľovi dodávateľ odošle zmluvu na pripomienkovanie - avšak dodávateľ (v predmetnom prípade žalovaná) tieto pripomienky neakceptuje, nie je možné považovať za to, že zmluva bola individuálne dojednaná. Podľa názoru žalobcu teda naopak, je relevantné, či boli pripomienky akceptované alebo nie.

3.3. Žalobca na základe uvedeného navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedla, že žalobcovi bol vytvorený individuálny priestor na modifikáciu zmluvy a išlo o skutočnú možnosť pozmeniť obsah zmluvy. Uplatnená zmluvná pokuta bola primeraná s ohľadom na konkrétny prípad porušenia povinnosti K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP uviedla, že dovolateľ relevantne neodôvodnil prípustnosť dovolania z tohto dovolacieho dôvodu a zároveň nepreukázal, že rozhodnutia súdov nižších inštancií záviseli od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd" alebo „dovolací súd") ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Právo na prístup k dovolaciemu súdu nie je absolútne. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a tejto jeho mimoriadnej povahe zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti, prísne regulovanej Civilným sporovým poriadkom. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa, pričom prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

12. Žalobca v prvom rade vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietal, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil dôkazy vykonané v priebehu konania, nesprávne zistil skutkový stav a jeho rozhodnutie je nedostatočné, arbitrárne, nepreskúmateľné, t.j. nesplňajúce ústavnú a zákonnú požiadavku na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

14. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov (nevykonaním dokazovania) bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

15. Dokazovanie je časť civilného súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). V dokazovaní sa súd obmedzuje len na zisťovanie poznatkov o skutkových okolnostiach, ktoré zakladajú a odôvodňujú prejednávaný nárok. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, majúcej základ v ústavnom princípe nezávislosti súdov. Táto zásada, vyplývajúca z čl. 15 Základných princípov CSP, normatívne vyjadrená v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov robí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 729 s.). Pri hodnotení dôkazov je súd viazaný skutkovým stavom veci, a teda nie je prípustný eklektický a neopodstatnený výber dôkazov smerujúci k

jednostranným záverom. Zásada voľného hodnotenia dôkazov je totiž limitovaná požiadavkou nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi (I. ÚS 114/2008).

16. K namietanému pochybeniu v procese dokazovania dovolací súd ešte uvádza, že pokiaľ súd nevykonával v priebehu civilného konania všetky navrhované dôkazy alebo nevykonával iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nedostatočne zistil skutkový stav alebo nesprávne vyhodnotil niektorý dôkaz, nemožno to v zásade považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení strany, čo v súlade s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Predmetná judikatúra dovolacieho súdu bola a je akceptovaná aj ústavným súdom napr. v rozhodnutiach sp. zn. I. ÚS 65/2020, III. ÚS 171/2018, II. ÚS 202/2020, II. ÚS 108/2020, II. ÚS 153/2019, II. ÚS 465/2017, IV. ÚS 511/2020. Na druhej strane však ústavný súd napr. v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 332/09 tiež vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy. Zásadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd (ďalej len „Dohovor“) totiž zodpovedá požiadavka, aby súdmi urobené skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené. V práve na spravodlivý proces je obsiahnutá aj ďalšia ústavná zásada (čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 Základných princípov CSP) a to „rovnosť zbraní“ v civilnom konaní, ktorá všeobecne zahŕňa tiež rovnosť bremien, ktoré sú na strany sporu kladené a ktoré nesmie byť neprimerané (IV. ÚS 468/2018). Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (rozhodnutie vo veci Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06).

17. V danom prípade po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľkou spochybnená hodnotiacia úvaha (resp. jej výsledok) odvolacieho súdu zodpovedá zásadám formálnej logiky a je aj preskúmateľná. V posudzovanej veci z rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmý jeho myšlienkový postup pri hodnotení dôkazov, výsledkom ktorého bol určujúci skutkový záver, podľa ktorého žalobcovi bol vytvorený dostatočný priestor pre zmenu/pripomienkovanie zmluvy, pričom nešlo len o možnosť iluzórnu. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol okolnosti, ktoré vzal za preukázané a z ktorých vychádzal, je z neho zrejmé, že dôkazy hodnotil jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti s dôrazom na to, či žalovanou produkované tvrdenia/obrana podporené predloženými listinnými dôkazmi - predovšetkým e-mail zo dňa 27. mája 2019 s návrhom nájomnej zmluvy s možnosťou jej opráv a dopĺňania (aj v kontexte s ďalšími vykonanými dôkazmi) sú vôbec spôsobilými ňou tvrdenú skutočnosť dokázať; jasne a zrozumiteľne vysvetlil v bodoch 26. až 33. rozsudku, aké úvahy ho viedli k záveru, že dohoda o zmluvnej pokute bola individuálne dojednaná a prečo potom jej neprijateľnosť v zmysle kritérií vyjadrených v § 53 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka, nebolo možné posudzovať. Podľa názoru dovolacieho súdu spôsob, akým odvolací súd dospel k tomuto rozhodujúcemu skutkovému zisteniu, zodpovedá ustanoveniu § 191 CSP v spojení s ustanovením § 185 CSP. Úvahy, ktorými sa v rámci hodnotenia dôkazov riadil, sú v súlade so zásadami formálnej logiky, pričom výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť nimi zistené. Vzhľadom na vyššie uvedené závery, podľa názoru dovolacieho súdu procesný postup odvolacieho súdu prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku. Takýmto procesným postupom odvolacieho súdu preto podľa dovolacieho súdu nedošlo k tomu, že by súd (odvolací) znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP).

18. Dovolací súd tiež pripomína, že na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie (§ 442 CSP). Má však možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v

dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. V preskúmvanej veci dovolací súd existenciu takejto vady zmätočnosti nezistil (viď bod 18).

19. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, IV. ÚS 372/2020, 1 Cdo 213/2019, 2 Cdo 190/2019, 3 Cdo 168/2018, 4 Cdo 3/2019, 5 Cdo 57/2019, 6 Cdo 33/2020, 7 Cdo 308/2019, 8 Cdo 152/2018).

20. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

21. V predmetnej veci sú podľa dovolacieho súdu v napadnutom rozhodnutí (obsah ktorého nemožno posudzovať izolovane od rozsudku súdu prvej inštancie, lebo prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok - viď rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) zreteľne vysvetlené jeho podstatné dôvody, uvedené ustanovenia, ktoré súd aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ako i vysvetlené právne úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil. Prijaté právne závery sú primerane odôvodnené spôsobom zodpovedajúcim § 393 ods. 2 CSP (predtým § 157 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb.). Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi (I. ÚS 50/04), ani právo, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Inak povedané za procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

21.1. V posudzovanom prípade teda obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí popísal, po zopakovaní dokazovania v potrebnom rozsahu, obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní v bodoch 23. až 25., uviedol, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, zároveň citoval ustanovenia (v bode 29), ktoré aplikoval, a z ktorých vyvodil svoje závery o preukázaní individuálnych rokovaní o nájomnej zmluve a teda aj o zmluvnej podmienke v podobe zmluvnej pokuty za porušenie záväzku viazanosti. Okolnosti, ktoré ho viedli k právnemu záveru o vylúčení posudzovania neprijateľnosti zmluvných podmienok v zmysle kritérií vyjadrených v § 53 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka zdôvodnil konkrétne v už spomínaných bodoch 26. až 33. svojho rozsudku, pričom dospel k záveru, že žalobcovi bol v posudzovanej veci predložený koncept nájomnej zmluvy s možnosťou reagovať naň, ktorú však nevyužil. Strany sporu okrem toho zhodne uviedli, že išlo o viacnásobnú komunikáciu, ktorá trvala dlhšie (viď pojednávanie zo dňa 09. júna 2022). Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vypořádava so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami, vrátane tých na ktoré žalobca poukazoval aj v rámci dovolacích námietok a myšlienkový postup odvolacieho súdu je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené

vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal (§ 220 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP

22. Následne dovolací súd pristúpil k skúmaniu existencie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, keďže žalobca ďalej vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania tiež z tohto zákonného ustanovenia t. j., že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená. Za takúto/takéto žalobca formuloval otázky „či a za akých podmienok je možné považovať ustanovenie v spotrebiteľskej zmluve za individuálne dojednané, v prípade, ak prebehla nejaká vzájomná komunikácia, ktorá však nevyústila do zmeny obsahu zmluvy, a teda pripomienky spotrebiteľa neboli dodávateľom akceptované" a tiež „či je možné považovať za správny názor odvolacieho súdu, podľa ktorého individuálnosť kontraktačného procesu automaticky neznamená, že (tá-ktorá) zmluvná podmienka nevyhnutne aj zmenená musí byť a to v prípade, kedy spotrebiteľ mal záujem túto zmluvnú podmienku zmeniť".

23. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP), alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c) CSP).

24. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b) CSP, by mal dovolateľ a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ dôvodiť, že právna otázka v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

25. Základným predpokladom prípustnosti dovolania je, že dovolací súd vo svojej rozhodovacej praxi doposiaľ neposudzoval právnu otázku vymedzenú dovolateľom (t. j. právne posúdenie veci odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí). Ak dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom vymedzenej právnej otázky a že sa jedná o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

26. Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b) CSP, nevymedzí právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Tiež v prípade absencie vymedzenia právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť a n i k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať" aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa); v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/14/2018, 2Cdo/167/2017, 3Cdo/28/2017, 5Cdo/13/2018, 7Cdo/114/2018, 8Cdo/78/2017).

27. V danom prípade z obsahu položených otázok tak, ako ich vymedzil dovolateľ najvyšší súd dospel k záveru, že žalobca právnú otázku/otázky zásadného významu, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, neformuluje. V podstate z dovolania možno vyvodiť iba jeho nesúhlas so skutkovými a právnymi závermi súdov nižších inštancií a nesprávnym vyhodnotením skutkových okolností (viď formulácia nastolených otázok); touto namietanou nesprávnosťou však nie je možné odôvodniť dovolanie, ktorého prípustnosť dovolateľ vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Skúmanie individuálnosti zmluvy (zmluvnej podmienky) je podľa názoru dovolacieho súdu v každom jednotlivom prípade skutkovou otázkou a je dôkazným bremenom dodávateľa preukázať, že zmluvná podmienka mala takúto povahu. V danom prípade bolo preukázané, že žalovaná ako dodávateľ vytvorila žalobcovi dostatočný individuálny priestor na modifikáciu obsahu zmluvy, pričom išlo o možnosť reálnu pozmeniť obsah zmluvy. Bolo na žalobcovi, aby ponúknutú možnosť využil, pokiaľ s nejakým ustanovením nesúhlasil, čo ale neurobil. Odvolací súd správne podotkol, že individuálnosť kontraktachného procesu automaticky neznamená, že (tá-ktorá) zmluvná podmienka nevyhnutne aj zmenená musí byť. Pokiaľ žalobca ako spotrebiteľ vo svojej druhej otázke tvrdil, že mal záujem spornú zmluvnú podmienku zmeniť bolo na ňom, aby to preukázal. Len samotná polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní vecí, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP a § 432 ods. 2 CSP. Prelomenie stavu právnej istoty nastolenej právoplatnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu konštatovaním prípustnosti dovolania v danom prípade do úvahy neprichádza.

28. Z uvedeného je zrejmé, že nebolo možné uskutočniť meritórny dovolací prieskum, nakoľko obsah dovolania a vymedzenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP nemalo zákonom vyžadované náležitosti. Pokiaľ by dovolací súd za tohto stavu nebral do úvahy absenciu náležitostí prípustnosti dovolania a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný dovolací prieskum, priečiaci sa nielen všeobecnej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj konkrétnemu cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP. Postup dovolacieho súdu by v takom prípade dokonca porušil základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (sp. zn. II. ÚS 172/03).

29. Podľa § 447 CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak a) bolo podané oneskorene, b) bolo podané neoprávnenou osobou, c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d) nemá náležitosti podľa § 428, e) neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f) nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

30. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu, ktorý namietal nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 CSP odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, v ktorom dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

31. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

32. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.